

Esmee Polijt

Slecht zaad

GROTELETTERBOEK

Al 10.000
verkocht!

THRILLERHOUSE

Marlou en Ferdinand vieren de eerste verjaardag van hun dochtertje als er op de stoep een jongen staat, Rolf, die beweert dat hij de zoon is van Ferdinand.

Ferdinand gelooft hem meteen omdat hij in zijn jeugd een onstuimige relatie had met Peggy, de moeder van Rolf. Marlou geloof het echter niet. Zij denkt dat er meer achter zit. Als ze tracht dat uit te zoeken, vallen er doden. Het lijkt erop dat sommige geheimen maar beter verborgen hadden kunnen blijven.

Over de ateur

Esmee Polijt studeerde een blauwe maandag psychologie voor ze zich toelegde op het schrijven van verhalen over normale mensen die tegen hun wil in betrokken raken bij duistere zaken. Het fascineert haar hoever sommige mensen willen gaan om te krijgen wat ze hebben willen of om te beschermen wat ze niet willen verliezen.

ISBN 978-94-6260-244-1

9 789462 602441 >

THRILLER
HOUSE

Esmee Polijt

Slecht zaad

for the best thrill in town

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2019 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: Esmee Polijt

Vertaling: Thrillerhouse

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-244-1

1e druk

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

“Er is er een jarig, hoera hoera! Dat kun je wel zien, dat is zij!”

Iedereen wees naar de jarige Brionne, die vrolijk maar ook ietwat bevreemd naar de taart keek die voor haar op de eettafel stond. Er stond één kaarsje op.

Alle aanwezigen waren in de grote woonkeuken aanwezig. Terwijl ze verder gingen met zingen, kneep Ferdinand eventjes in Marlou's hand. Ze glimlachte en ze keken elkaar even aan.

Toen het lied uit was, boog Marlou zich over Brionne heen en zei: “Blaas de kaars maar uit!”

Brionne keek Marlou met grote ogen aan en Marlou deed haar voor hoe je blies, maar dat had bij Brionne niet het gewenste resultaat.

Daarom hield Marlou haar lang, donkere haar naar achteren met haar handen en blies de kaars uit. Iedereen juichte en klapte.

Jeanne vroeg aan Brionne: “En wat heb je gewenst?”

“Waarschijnlijk een stukje taart,” zei Marlou met een knipoog.

Ferdinand zei: “Ik zal de taart aansnijden. Wie wil een stukje?”

Iedereen wilde uiteraard een stukje. Behalve Jeanne en haar man Huibert waren ook Nisa, de oppas, Sonja en Albert, de burens van links, en Almina en Wouter, de burens van het rechterpand, aanwezig. Jeanne en Huibert, allebei blond met kort haar en blauwe ogen, maar Jeanne nogal smal en Huibert nogal breed, keken beiden vertederd naar Brionne. Nisa, lang, dun en met lang, dun haar dat voor een deel voor haar ogen viel, zat onderuitgezakt op een stoel. Sonja en Albert waren tegenpolen; Sonja's huid was heel licht, maar haar haar was zwart, terwijl Alberts huid een zonnepankbruinkleur had maar zijn haar

heel wit was. Almina en Wouter waren beide nogal lang en rijzig en ze hadden beiden bruin haar en groene ogen.

Omdat Brionne's verjaardag op een zaterdag viel, was er niemand van de uitgenodigden verhinderd.

Jeanne zei tegen Marlou: "De taart ziet er schitterend uit."

"Dank je wel."

Ferdinand sneed de taart aan en laagjes werden zichtbaar; wit en roze. De buitenkant van de taart was bedekt met slagroom en op de bovenkant lagen stukjes fruit.

"Die laagjes zijn heel schattig," zei Jeanne. "Heb je hem zelf gemaakt?"

"Uiteraard," zei Marlou. "Ik wil niet dat ze allerlei E-nummers en suiker naar binnen krijgt. En dat is voor ons ook niet goed."

Ferdinand deelde schoteltjes met taart uit en de mensen gingen rondom de tafel zitten.

Brionne kreeg het eerste stukje, maar daar keek ze net zo bevreemd naar als naar de taart en de mensen.

“Ze begrijpt nog niet zo goed wat er aan de hand is,” zei Marlou.

“Ze ziet er heel schattig uit, zo met dat roze jurkje,” zei Jeanne.

“Als ze eenmaal taart gaat eten, zal dat wel snel vies worden.”

“Daar is de wasmachine voor.”

Toen iedereen een stukje taart had, zei Ferdinand: “Tast toe!”

Men zei “proost!” en “op jou, Brionne” en begon te eten.

“Het smaakt net zo goed als het eruitziet,” vond Jeanne.

“Het smaakt een beetje flauw,” zei Nisa.

“Flauw?” vroeg Huibert. “Moet er meer zout in dan?” Hij lachte om zijn eigen grapje.

“Het is alsof er geen smaak aan zit,” vond Nisa.

“Dat is omdat er geen suiker in zit,” zei Jeanne. Nisa trok een vies gezicht.

“Het is wel gezoet,” zei Marlou, “met honing.”

“Het smaakt heerlijk,” vond Jeanne, maar Nisa legde haar vorkje neer en keek naar de taart alsof ze er een portie groenten in had gezien.

“Je moet er wel aan gewend zijn,” merkte Huibert op. Hij vroeg aan Wouter, die naast hem zat: “Wat vind jij ervan?”

“Ik vind het lekker, maar ik ben gewend aan een suikervrij bestaan.”

Almina zei: “Wij eten al drie jaar suikervrij.”

Wouter klopte op zijn buik, die plat was en zei: “En geen buik meer en ook geen diabetes meer!”

“Was jij diabeet dan?” vroeg Albert. Hij had laatst van zijn huisarts te horen gekregen dat hij op het randje zat van diabetes; het was net geen diabetes, maar het was ook niet zo dat hij geen diabetes had. Het was of hij op het randje

zweefde tussen een vrij en onbekommerd leven en een leven met glucosewaarden, insuline en injectiespuiten.

“Ik zal je zeggen,” zei Wouter, “dat het me alles is meegevallen. Je kunt net zo lekker eten zonder suiker als je er eenmaal aan gewend bent. De eerste tijd is het ergste, maar daarna went het snel.”

“En sporten?” vroeg Huibert. “Doe je dat ook?”

“Ik richt me eerst op mijn dieet,” zei Wouter en gaf hem een knipoog.

Huibert lachte en zei dan: “Maar bewegen is goed. Ik jog.”

“Maar niet leuk om het alleen te moeten doen.”

“Ik ging altijd met een vriend van mij, maar...”

“Met Bas, bedoel je?” vroeg Jeanne. “Nee, toch? Die tennist toch?”

“Ja, die tennist. Ik ging met Harald.”

“Harald? Is dat niet die advocaat?”

“Ja, hij is in familierecht gespecialiseerd. Hij

ging eerst altijd golfen met Willem-Jan, die rechter, weet je wel? Maar die heeft nu een blessure aan zijn pols en daarom leek het hem leuk om te gaan joggen. Maar nu heeft hij een blessure aan zijn enkel.”

Wouter zei: “Toe maar, wat een blessures! Daarom richt ik me maar eerst op mijn dieet. Sporten is nogal gevaarlijk.”

Ze lachten, maar Sonja vroeg: “Zeg, Huibert, waar gingen jullie dan joggen?”

“Ik ga naar het Bos.”

Het Bos was onderdeel van een woest gebied dat achter de woningen lag, maar de inwoners noemden het gebied altijd ‘het Bos’. Het bestond voor een deel uit oorspronkelijke woeste gronden en voor een deel uit het voormalige terrein van de koekjesfabriek, waar een groot deel van het dorp zijn bestaansrecht aan dankte omdat velen daar werkzaam waren geweest. Sinds de fabriek was afgebroken en het

terrein overwoekerd, was het een geliefde plek voor natuurliefhebbers, wandelaars, joggers en hondenbaasjes, maar ook voor vogelaars omdat er altijd veel vogels waren.

“Ik beweeg thuis nogal veel,” zei Albert. “Als ik het vuilnis buiten zet.”

Ze lachten weer, maar Huibert zei: “Je hoeft niet te joggen, je kunt ook wandelen. Ik kom altijd hier achterlangs, aan de achterkant van de tuinen. Maar er zijn genoeg mensen die gewoon wandelen, dus dat zou je ook kunnen doen.”

“Ik zal er eens over nadenken,” zei Wouter, “maar het lijkt mij nogal vermoeiend.”

“Je kunt ook minder uitgaan,” Ferdinand.

“Minder uitgaan? Je bedoelt niet meer naar cafés en zo?” vroeg Wouter.

“Thuis met een goed glas wijn voor de open haard is heel aangenaam,” zei Ferdinand.

“Ik ga toch liever uit,” zei Albert. “Houd jij niet

van uitgaan?”

“Nee, ik houd niet van cafés,” zei Ferdinand.

“Zoals gezegd: ik blijf liever thuis.”

“Nou,” zei Albert, “ik zal je vertellen...”

Jeanne vroeg zachtjes aan Marlou: “Ik zie Bas niet. Zou hij wel komen?”

“Nee, hij komt niet.”

“Waarom niet? Jullie hadden toch zo’n goed contact?”

“Ja, dat wel...”

“Wat is er dan?”

“We hebben ruzie gehad.”

“Werkelijk? Waarover?”

“Och... iets stoms, je weet hoe dat gaat.”

“Maar wat dan?”

Marlou wilde niet vertellen waarom Bas, haar baas, en zij elkaar nooit meer zagen, ook al zagen ze elkaar vroeger wel buiten het werk om. Ze had nooit aan Jeanne verteld wat de werkelijke reden was dat Bas haar baas niet

meer was, dus Jeanne dacht nog altijd dat ze het prima konden vinden. Marlou zag echter dat Sonja, die naast Jeanne zat, met interesse hun gesprek volgde, en aangezien dat een goed excuus was om niet te antwoorden, zei ze: “Dat vertel ik later nog weleens.” Ze gebaarde met haar ogen en Jeanne begreep het onmiddellijk. “Het is echt lekkere taart,” zei ze nog maar eens en ze vroeg aan Sonja: “Vindt u ook niet?” Sonja knikte op zo’n manier dat het zowel ‘ja’ als ‘nee’ kon betekenen.

Jeanne keek naar Brionne. Die had eindelijk begrepen dat taart iets was om te eten, en nu zat ze met beide handen in de taart en trachtte ook nog iets naar binnen te krijgen, wat soms wel en soms niet lukte, zodat zowel haar jurk — zoals Marlou al voorspeld had — als haar gezicht vol slagroom zat. Jeanne smolt zoals de slagroom op Brionne’s gezichtje smolt. Hoe geweldig zou het zijn om zo’n klein hummeltje

te mogen hebben! Ze zuchtte. Volgende week hadden ze de afspraak. Nu maar duimen dat het meteen de eerste keer goed ging.

Sonja, die Jeanne's blik had gevolgd, zei: "Wat is ze schattig, vindt u niet?"

"Zeg maar 'jij', als je wilt. En dan ben ik Jeanne."

"Ik ben Sonja."

Ze glimlachten en Jeanne zei: "Ze is heel schattig. Heb jij kinderen, Sonja?"

"Nee."

"Wij ook nog niet. We zijn er wel mee bezig.

Het gaat helaas niet op de normale manier, dus moet er wat hulp aan te pas komen."

"Wat vervelend voor jullie. Wil jij wel kinderen?"

"Ja, heel graag."

"Ik had ze op zich ook wel gewild, maar ik ben iets ouder dan jij en nu zijn er veel meer technieken, maar destijds niet. Ik weet ook niet of ik dat prettig gevonden zou hebben, al die

onderzoeken en dat gedoe aan mijn lichaam.”
Sonja streek over platte buik.

“Ik heb het er graag voor over als we daarmee een kindje kunnen krijgen.”

“Ik heb me er bij neergelegd dat het voor ons niet meer komt, en het doet me nu niet meer zoveel. Kinderen zijn hinderen, zegt men weleens, en dat is ook wel zo, want kinderen kunnen voor veel problemen zorgen. Neem nu mijn neefje, het zoontje van mijn overleden zuster en haar man, die inmiddels hertrouwd is met een nogal naar mens, en die we daarom ook eigenlijk niet meer zien. Die is een half jaar geleden weggelopen voor de problemen thuis toen hij net zestien was en sindsdien heeft niemand meer iets van hem gezien of gehoord. Als mijn zuster nog had geleefd, was het natuurlijk heel anders afgelopen, want dat huwelijk was goed. Haar opvolgster heeft zelf ook kinderen en die vindt ze belangrijker dan

mijn neefje. Dus zo zie je maar dat kinderen voor problemen zorgen.” Ze knikte driftig, zodat haar haar, dat in een knot opgestoken zat, bewoog. Ze bevoelde haar knot en streek wat losse haren naar achteren.

“Wat naar om te horen.”

“Zoals ik zei: sinds de dood van mijn zuster zagen we hen eigenlijk al niet meer, en ik heb het ook maar van horen zeggen, maar wie zegt dat je eigen kind niet zulke dingen doet? Er zijn genoeg verhalen van kinderen die aan de drugs gaan of die moordenaar worden.” Ze zei het alsof dat een beroepskeuze was, en daarom moest Jeanne glimlachen, waarop Sonja zei: “Ja, lach er maar om, maar het is ernstig genoeg. Zo is mijn andere neefje, van mijn andere zuster, die nog leeft, in aanraking gekomen met de politie omdat hij bij een vechtpartij betrokken was. Hij zei dat hij niets deed en alleen maar er bij stond en ernaar keek, maar ik vraag me

dan af wat zo'n joch daar te doen heeft, bij vechtende mensen. Als je goed bij je verstand bent, dan ben je niet eens in de buurt van zo'n gebeurtenis en dan kan de politie je ook niet oppakken. En vaak kunnen de ouders er niets aan doen. Dan ontspoot je kind gewoon ook al heb jij het een goede opvoeding gegeven. En dat kun je van te voren niet aan zien komen.” Ze keek naar Brionne en zei: “Nu is het nog heel schattig, maar wie weet wat zij later wordt? Een drugsdealer, een moordenaar of een heroïnehoertje... Het is allemaal mogelijk.” Jeanne keek haar verbaasd aan en zei dan: “Ze kan ook een arts, een advocaat of hoogleraar worden.” “Inderdaad. Je kunt er van te voren niets over zeggen.” Sonja streek weer over haar haar en werd aangestoten door haar man, die zei: “Dat moesten wij ook maar eens gaan doen, vind je niet?”

“Wat?”

“Zo’n dieet volgen.”

“Ik ben dun genoeg.” Sonja bekeek haar armen.

“Het is geen dieet,” zei Wouter, “maar een leefwijze. Je moet maar zo denken...”

Jeanne luisterde niet meer, maar vroeg aan Marlou: “Is Ferdinands moeder er niet? Die was er vorig jaar nog wel.”

“Ze is slecht ter been.”

“Wat vervelend.”

De bel ging. Ferdinand en Marlou keken elkaar aan. Marlou stond op, en Ferdinand keek weer naar Wouter, die nog aan het vertellen was over zijn leefwijze.

Wouter vervolgde: “Je moet maar zo denken dat het een investering in je gezondheid is. In je toekomst.”

Marlou liep de grote eetkeuken uit en de gang in. Rechts lag een kamer en suite, links was de trap naar boven. De hal bestond uit twee delen

en was gescheiden door klapdeuren. Ze duwde de ene deur open en liep naar de voordeur toe. Ze keek op de monitor die naast de deuring en die verbonden was met een camera buiten. Het beeld liet een jonge jongen zien. Ze herkende hem niet. Hij zag er een beetje vreemd uit, alsof sommige kledingstukken niet voor hem aangekocht waren maar voor iemand die kleiner was. Hij droeg daarentegen een muts, die hij naar voren getrokken had, die veel te groot leek. Op zijn wang zaten een paar schrammen. Zijn vingers bewogen constant, alsof hij door een of andere innerlijke dwang of drang ze niet stil kon houden.

Ze drukte op de toets naast de monitor en bedacht zich dat ze eigenlijk een monitor in de keuken moest hebben. En ook eentje in de kamer. Dan hoefde ze nooit meer naar de hal te lopen om te zien wie er voor de deur stond, maar dan konden ze dat van daaruit bedienen.

Als je dan gezellig film zaten te kijken, hoefde je niet de hal in en als je aan de maaltijd zat, hoefde je dat niet te onderbreken. Vaak genoeg waren het colporteurs of Jehova getuigen. De laatsten had ze al jaren niet meer gezien, maar recent waren ze blijkbaar weer boven water gekomen, want ze hadden al twee keer voor de deur gestaan de laatste tijd.

“Wie is daar?” vroeg ze in de intercom.

De jongen keek om zich en zei dan: “Ik ben het.”

Marlou zuchtte, vroeg dan: “En wie is ik?”

“Ik kom voor Ferdinand van Mansveldt.”

“En wat is je naam?”

“Rolf.”

“Rolf wie?”

“Gewoon Rolf.”

“Wat is je achternaam?”

“Rolf Hekker.”

“En waar kom je voor?”

“Ik kom voor Ferdinand van Mansveldt.”

Marlou zuchtte weer en vroeg dan: “Ik bedoel: wat is de reden van je bezoek?”

“O... Ja... Dat... eh... mag ik alleen met hem bespreken.”

Hij zag er niet uit alsof hij gevaarlijk was, en mocht dat wel zo blijken te zijn, dan had ze hulp genoeg, dus ze deed de deur open. Een laag koude wind kwam naar binnen. Het was nogal koud, ook al was het dan officieel al lente. In het echt zag hij er nog onooglijker uit dan op de monitor. De kleuren van zijn kleding waren grauwblauw en vaaggroen. Hij stak zijn handen in zijn zakken en zei: “Hallo.”

“Hallo.”

“Ik ben eh...”

“Ik weet wie je bent. Dat heb je net verteld.”

“En wie bent u?”

“Marlou van Mansveldt.”

“O... dan bent u.... U bent dan mijn...”

“Ik ben wat?”

“Stiefmoeder.”

Marlou dacht dat ze het verkeerd verstaan had.

“Het spijt me, wat zei je?”

“U bent mijn stiefmoeder. Ja, dat komt zo...

Omdat Frederik van Mansveldt mijn vader is.

Dus als u met hem getrouwd bent... Of bent u

zijn zus?” Hij haalde zijn handen uit zijn zakken

en friemelde ermee. Dan zei hij: “U ziet er nog

best jong uit.”

“Je zegt dat Frederik van Mansveldt jouw vader is?”

“Ja, ja...”

“Nee, dat kan niet.”

“Waarom niet? Waarom zou dat niet kunnen?”

Ze haalde haar schouders op. “Omdat hij je

vader niet is.”

“Maar... Ik moest... Ze zei...”

Achter haar klonk het geluid van de klapdeur

die open ging. Geen wonder. Ze was zo lang

weg gebleven dat men zich ongetwijfeld af had gevraagd wat er aan de hand was en of het wel goed ging met haar.

Maar het was niet Ferdinands stem, maar die van Jeanne, die vroeg: “Marlou, is alles goed?”

“Ja, prima. Deze... eh... Hij ging net weg.”

“Nee,” zei Rolf. Het werd met kracht gezegd.

Marlou keek ervan op.

“Wie is dat?” vroeg Jeanne. “Nog meer verjaardagsbezoek?”

“Wie is er jarig?” vroeg Rolf.

“Dat gaat je niets aan,” zei Marlou en wilde hem de deur uitwerken, maar Jeanne vroeg: “Wie ben jij?”

“Ik ben Rolf. De zoon van Ferdinand van Mansveldt.” Hij zei het opeens trots, alsof hij het eerder had moeten oefenen en nu, overtuigd van zijn kunnen, voor een groter publiek kon optreden.

“Wat?” vroeg Jeanne. “Wat is...” Ze zweeg.

“Ja,” zei Rolf. “Dat ben ik. En is hij soms jarig?”
“Dat zou dan een bijzonder verjaardagscadeau zijn,” zei Jeanne. Ze keek Marlou aan en zei dan: “Ik haal hem wel even.” Ze holde bijna weg.

Marlou vouwde haar armen voor haar borst en vroeg: “Vertel dan eens: waarom denk je dat jij zijn zoon bent?”

Hij opende zijn jas en reikte naar zijn binnenzak. Eén tel overwoog Marlou om zich om te draaien en weg te rennen. Had hij soms een wapen? Je hoorde tegenwoordig zoveel vreemde dingen... Maar dan was zijn hand alweer zichtbaar. Erin hield hij een vodge papier. Hij hield het Marlou voor en ze nam het aan. Het was een ansichtkaart, verfrommeld en bijna doormidden gescheurd door een vouw in het midden, daar waar de kaart blijkbaar lang geleden dubbel was gevouwen. Aan de ene zijde was een tulpenveld te zien, aan de andere

zijde stond rechts een adres en links een tekst.
De inkt was vervaagd, maar niet zo erg dat het
niet meer leesbaar was.

Liefste, allerliefste Peggy,

Volgende week begint de zomervakantie. Dan
kom ik naar je toe. Mijn ouders denken dat
ik drie weken naar een vriend ga. Ik kan niet
wachten om je weer te zien. We zullen een
geweldige tijd hebben!

Alle liefs van de hele wereld,

Ferdinand

Ze keek hem aan. “En? Dit zegt niets. Dit kan...”
De klapdeur gingen open.
Marlou keek om. Ferdinand kwam naar haar
toe. “Wat is er aan de hand?”

Jeanne volgde hem.

“Deze jongen zegt dat hij je zoon is,” zei Marlou.

“Ja, dat had ik al begrepen van Jeanne.” Hij keek naar Rolf en zei: “Vertel eens wat meer.”

“Vertel eens wat meer?” vroeg Marlou.

“Waarom wijs je hem niet de deur?”

“Waarom dat?” Hij was oprecht verbaasd.

“Ik wil wel horen wat hij te zeggen heeft. Als iemand tegen mij zegt dat hij mijn zoon is, dan wil ik daar wel even naar luisteren.”

“Tijdverspilling,” zei Marlou, maar heel zachtjes.

“Vertel eens,” begon Ferdinand. “Wat is je naam?”

“Rolf.”

“En verder?”

“Rolf Hekker.”

“Hekker?”

Rolf knikte.

“Peggy Hekker? Is dat jouw moeder?”

Rolf knikte, maar Marlou’s ogen werden groot toen ze Ferdinand dat hoorde zeggen.

Op Ferdinands gezicht verscheen een lach en hij spreidde zijn armen alsof hij de lang verloren zoon welkom wilde weten.

Rolf reageerde daar niet op.

“Mijn zoon! Was ze zwanger dan?” Hij legde een arm om Rolf heen en leidde hem naar binnen. “Dat moet dan wel. Natuurlijk moet dat dan wel. Maar dat wist ik helemaal niet. Ze heeft dat nooit verteld. Waarom heeft ze dat nooit verteld? Of wist ze het pas toen ze al weg was?” Hij duwde de klapdeur open en leidde Rolf de gang in. “Je moet me alles vertellen. Hoe is het met haar? En met jou? Hoe is jouw leven geweest?” De klapdeur viel achter hen dicht.

Marlou en Jeanne keken hen na, dan keken ze elkaar aan.

“Hij schijnt er nogal van overtuigd te zijn dat het inderdaad zijn zoon is,” zei Jeanne.

“De onzin. Het is zijn zoon helemaal niet.”

Marlou stopte de ansichtkaart die ze nog steeds vast, in haar zak en sloot de deur.

“Maar hoe weet je dat?” vroeg Jeanne.

“Het kan gewoon niet. En dan zo’n raar mens...

Peggy... Wie heet er nu Peggy?”

Nou... Je hebt Peggy Mays, die zangeres die in 2008 de finale van Sterren.nl Academy bereikte en die ook nog meedeed aan het Nationaal Songfestival. En je hebt Peggy Vrijens, die actrice van *Rozengeur & Wodka Lime*. En dan heb je nog Peggy Roelvink, je weet wel, van Dries Roelvink, en...”

“Ja, het is wel goed. Peggy is gewoon een stomme naam.” Ze duwde de klapdeur open en liep naar de woonkeuken. Jeanne volgde haar. Toen ze de keuken bereikt hadden, hoorde ze nog net dat Ferdinand zei: “En blijkbaar was

ze zwanger toen ze wegging, en dit is dan het resultaat: een zoon!”

De aanwezigen keken verbaasd naar hen, maar dan zei Huibert: “Dan is, denk ik, een felicitatie op zijn plaats.”

“Dan is dan een dubbele felicitatie voor een dubbel feestelijke dag,” zei Albert.

“Wil je een stukje taart?” vroeg Ferdinand aan Rolf.

“Lekker.”

“Ga zitten en doe alsof je thuis bent. Doe je muts maar af.”

De anderen groetten hem en Rolf zei: “Hallo.” Hij deed zijn muts af, vouwde hem op en legde hem op tafel neer. Hij streek zijn haar over zijn voorhoofd heen, maar Jeanne vroeg: Ben je gevallen? Je hebt een wond op je voorhoofd en schrammen op je wangen.”

“Ja, ik ben gevallen. Van de fiets.”

Ferdinand sneed een stuk af en gaf dat aan

Rolf.

Terwijl Rolf begon te eten, trok Marlou Ferdinand naar achteren. “Wat doe je?” vroeg ze.

“Ik geef hem een stuk taart, dat zie je toch wel?”

“Ik bedoel: hoe weet je dat het waar is wat hij zegt?”

Ferdinand fronste zijn wenkbrauwen, antwoordde niet, maar ging naast Rolf zitten en keek hoe hij de taart opat. Dat was snel genoeg weg. “Wil je nog een stuk?”

Rolf knikte.

Marlou vouwde haar armen weer over elkaar.

Ferdinand gaf hem nog een stuk.

Iedereen keek toe hoe Rolf ook dat stuk opat.

Nisa keek naar Rolf, keek dan naar het restant taart dat op haar schoteltje lag, en begon het op te eten.

Marlou stond erbij en keek ernaar. Was zij de

enige die dit absurd vond?

Wouter vroeg aan Albert: “Ben jij laatst nog in het Bos geweest voor vogels?”

“Nee, ik heb gekeken of ik vanaf het torentje op onze woning iets kon zien. En dat blijkt wonderwel te lukken.”

“Met het blote oog?”

“Nee, die tijden zijn voorbij. Ik gebruik een verrekijker.”

“Heb je weleens nagedacht over een telescoop?”

“Met de verrekijker zie ik genoeg. Ik kan er zowat mee tot aan het einde van het dorp mee kijken. Maar wat heb jij dan?”

“Een Havik 82 ED telescoop.”

“En wil dat een beetje?”

“Het is geweldig scherp en het heeft een 20-60 zoomoculair. Het is een mooi dingetje. Je komt ermee tot bijna aan de einder, en...”

“Ik geloof niet dat dit interessante praat is voor een verjaardagsfeestje van een éénjarige,” zei

Sonja. Ze bekeek haar nagels.

“Ja,” zei Albert, alsof dat een afgesproken teken was. “We moeten maar eens gaan.” En tegen Wouter: “Ik kom binnenkort wel bij je langs om je telescoop te bewonderen.”

“Ja, prima, dat doen we.”

Sonja keek hem aan alsof ze niet hield van vogels en telescopen maar ze zei met een glimlach: “Marlou, Ferdinand, vriendelijk dank voor de uitnodiging. Het was erg gezellig.”

“Jullie bedankt voor jullie komst,” zei Marlou.

“En bedankt voor het cadeautje. Ik weet zeker dat ze het beertje erg leuk vindt.”

“Ik hoop het. Kinderen kunnen soms zo wispelturig zijn.” Ze keek nog even naar Rolf, en dan liepen ze naar de gang. Marlou volgde ze.

Ze pakten hun jassen en Sonja zei: “Ook al wonen we hiernaast, toch is het nog te koud om zonder jas op straat te lopen.” Ze keek naar

Albert en zei: “Doe je jas dicht.”

Albert deed alsof hij de rits vastmaakte, maar liet de jas open.

Marlou liet ze uit.

“Ik heb nog zó gezegd...” begon Sonja tegen Albert terwijl ze naar hem toeboog.

“Kom, kom...” zei Albert.

Toen ze al halverwege het tuinpad waren, kon Marlou ze nog horen; de pinnige stem van Sonja, de berustende toon van Albert. Blijkbaar hadden ze altijd iets om over te ruziën.

Ze draaide zich om en keek tegen Almina en Wouter aan, die klaar stonden om weg te gaan. Marlou bedankte ze, ze namen afscheid en terwijl Almina en Wouter het tuinpad afliepen, sloot Marlou de deur.

Eenmaal terug in de keuken, zag ze dat Nisa aandachtig naar Rolf zat te luisteren. Jeanne stond naast Brionne, die een schoon gezicht had, en hield haar een knuffeldiertje voor, maar

Brionne had er geen interesse in en keek in plaats daarvan naar de restanten van haar stuk taart.

“Heb jij haar gezicht schoongemaakt?” vroeg Marlou.

Jeanne knikte. “Dat leek me wel zo prettig. En zo kan ik alvast oefenen. Voor het geval het ooit nog zover komt.”

“Vast wel.” Marlou greep even Jeanne’s hand beet. Jeanne sloeg een arm om Marlou heen en zo stonden ze naar Brionne te kijken.

Huibert legde een hand op Jeanne’s schouder en zei: “Zullen wij ook gaan? Dan kunnen zij rustig met Rolf praten.”

“Dat is goed.” Jeanne omhelsde Marlou en zei: “Nog vele jaren met je kleintje!”

“Dank je wel en bedankt voor het schattige jurkje.”

“Ze moet er nog wel ingroeien.”

“Dat gaat vanzelf.”

Ze lachten en kusten elkaar gedag. Daarna kusten Huibert en Marlou elkaar, gaf Jeanne Ferdinand een kus en schudden Huibert en Ferdinand elkaar de hand en gaven elkaar daarna een klap op elkaars schouders.

“Echte mannen,” zei Jeanne.

Marlou knikte.

Marlou liet ze uit. Bij de deur zei Jeanne:

“Sterkte met Rolf.”

“Dank je wel.” Ze sloot de deur en liep weer terug naar de keuken. “Ga jij ook weg, Nisa?”

Nisa keek op en zei: “Nee, ik blijf liever.”

“Je zult toch weg moeten, want het partijtje is over. Brionne krijgt schone kleding aan en gaat dan even slapen. En ik denk dat Rolf zo onderhand ook wel weggaat.”

“We zijn nog niet uitgepraat,” zei Ferdinand.

“Kan dat niet een andere keer?”

“We hoeven nergens heen. Breng jij Brionne maar naar bed, dan blijf ik hier nog even zitten

met Rolf.”

Marlou zuchtte, pakte Brionne uit de stoel en ging naar boven. Ze kon wel boos worden, maar dat had weinig nut, want Ferdinand deed toch wat hij zelf wilde. En dat baarde haar nu meer dan ooit zorgen, nu opeens Rolf op de stoep stond. Natuurlijk was Rolf niet zijn zoon, maar hoe moest ze dat Ferdinand duidelijk maken? Die was duidelijk idolaat van Rolf. Toen ze zwanger was van Brionne had hij iedere dag gezegd dat hij zo graag een zoon wilde. Dat Brionne een meisje was, was een grote teleurstelling geweest, dus iedere imbeciel had op de stoep kunnen staan en zeggen dat hij Ferdinands zoon was en hij was onthaald als de verloren zoon.

Eenmaal boven trok ze Brionne een trappelzak aan en legde haar daarna in bed. Ze dimde het licht en bleef kijken hoe Brionne in slaap viel. Ze was een heel makkelijk kind. Ze huilde

vrijwel nooit, ze sliep de hele nacht door en ook nog eens best lang en ze vond een lang middagdutje prima. Als ze wakker werd, lag ze naar de mobiel boven haar bed te kijken en volgde die met haar ogen, maar huilde niet. Marlou had weleens gedacht dat er iets niet goed was met Brionne, juist omdat ze zo'n makkelijk kind was. Ze had op internet genoeg horrorverhalen gelezen om te weten dat het ook heel anders kon zijn. Ze had zich daar ook op voorbereid; in hoeverre je je tenminste op zoiets voor kon bereiden, maar het was nergens voor nodig geweest. Ook de bevalling was heel makkelijk verlopen. Een uur voor Brionne kwam, had ze nog in de tuin staan kijken naar de krokussen en daarna had ze Jeanne gebeld omdat zij die dag naar het ziekenhuis was geweest voor weer een onderzoek. Jeanne en Huibert konden geen kinderen krijgen en waren nu al zes jaar bezig. Marlou

en Jeanne hadden elkaar eigenlijk daardoor leren kennen. Marlou had namelijk in het ziekenhuis gewerkt waar Jeanne en Huibert voor onderzoeken kwamen. Marlou was receptioniste geweest. Ze hadden elkaar meteen aardig gevonden en zo was een mooie vriendschap ontstaan. Ze waren sindsdien elkaars beste vriendin. Marlou had, door Jeanne's contacten, ook twee banen aan haar te danken. De baan in het ziekenhuis als receptioniste had ze niet lang behouden. Marlou keek naar Brionne, die sliep. Ze boog zich over haar dochter heen, gaf haar een kus op haar voorhoofd en zei: "Wat een merkwaardige eerste verjaardag heb jij. Het is maar goed dat je nog te klein bent om te begrijpen wat er gebeurt."

Ze verliet de kamer en liep naar beneden. De keuken was leeg. In de woonkamer zat Ferdinand op de bank met zijn tablet voor zich.

“Zijn ze weg?” vroeg ze, terwijl ze naast hem op de bank ging zitten.

Hij humde, legde zijn tablet weg, keek haar aan vroeg: “Wat zei je?”

“Ik vroeg of ze weg waren.”

“Ja, ze zijn net weg. Hoe vind je het?” Zijn ogen straalden.

“Dat ze weg zijn? Prima.”

“Doe niet zo flauw. Je weet wat ik bedoel.”

“Hoe kun je geloven dat hij je zoon is?”

“Omdat hij het is.”

“En dat weet je zomaar?”

“Niet zomaar. Dat weet ik omdat het Peggy is; die is zijn moeder.”

“En Peggy kan het niet mis hebben?”

De blik in zijn ogen verraste haar. Hij keek haar alsof zij zojuist zijn moeder iets had aangedaan.

“Peggy heeft het niet mis, nee. Als zij zegt dat Rolf onze zoon is, dan geloof ik haar.”

“En wie is Peggy?”

“Peggy is iemand van vroeger. Van lang geleden. We waren nog heel jong. Peggy was toen een wilde meid, een hippie, een bohémienne, en ik was toen een bedeesde, nette jongen.”

“We gaan kijken wie het haalt!” riep ze, en sjarde haar rok op tot haar middel.

Verbijsterd en verlangend keek hij naar haar ontblote benen en haar onderbroek; wit met roze bloemetjes.

Ze nam een aanloop en sprong. Ze belandde aan de andere kant van de sloot.

“Nu jij!”

Hij keek naar de sloot, maar liever keek hij naar haar.

“Als je het haalt, krijg je iets lekkers,” riep ze, terwijl ze zich omdraaide en haar onderbroek over haar billen omlaag liet glijden.

Zijn benen werden slap.

Ze trok haar kleding weer recht en draaide zich

om. “Kom dan?”

Hij nam een aanloop, maar wist bij de afzet al dat hij dankzij zijn slappe benen en knoop in zijn maag niet zo ver zou komen als zij.

Zijn voeten werden nat, maar de rest van zijn lichaam lag gelukkig op de andere kant.

Hij krabbelde overeind en liep soppend over het weiland naar haar toe, maar net toen hij bij haar was en haar beet wilde pakken, rende ze lachend weg. “Als je me pakt, ben ik voor jou!” gilde ze zo hard dat hij dacht dat iedereen in het dorp het kon horen, ook al lag dat tegen de horizon aangeplakt.

“Dat wil nog niet zeggen dat Rolf jouw zoon is. Het hele idee is belachelijk.”

Hij sloeg een arm om haar heen en trok haar tegen zich aan. “Ben je jaloers?”

“Nee, ik ben niet jaloers. Waarom zou ik jaloers zijn op oude scharrels van jou?”

“Ze was geen scharrel. Ik wilde de rest van mijn

leven met haar delen.”

Dat stak, maar ze zei: “Waarom heb je dat dan niet gedaan?”

“Omdat ze wegging. Ze ging naar Amerika met haar ouders. En in die tijd had je geen internet, alleen brieven. Maar mijn brieven kwamen terug omdat het niet het juiste adres was. Ik had of het verkeerde adres of ze was verhuisd. Ik heb haar daarna nooit meer gezien.” Hij drukte haar dichter tegen zich aan en zei:

“Maar nu is ze blijkbaar terug. En ze heeft een zoon! Ik wist niet dat ze in verwachting was van onze zoon toen ze wegging.”

“Ik geloof er niets van. Het kan net zo goed van een ander zijn.”

“Het is zeventien jaar geleden en Rolf is bijna achttien. Dat klopt dus.”

“Rolf kan liegen.”

“Waarom zou hij?”

“Dat is een goede vraag. Waarom zou iemand

liegen en zeggen dat hij je zoon is? Blijkbaar wil hij iets van je.”

“Ja, hij wilde zijn echte vader ontmoeten en leren kennen.”

“Je moet een DNA-test laten doen. Dan zul je zien dat het niet jouw zoon is.”

Hij liet haar los. “Je bent erg negatief. Waarom is dat? Ben je soms bang dat ik en Peggy...”

“Nee,” zei ze, maar dat had ze wel gedacht. In plaats daarvan zei ze: “Omdat jij zo naïef bent.”

“Ik ben niet naïef. Ik vind het geweldig dat ik een zoon heb.”

“En Brionne dan?”

“Je weet dat ik altijd al een zoon heb willen hebben. En nu heb ik er eentje! Is het niet geweldig?” Hij omhelsde haar en zuchtte van genoegen.

Ze onderging het gelaten, maar toen hij zei “morgen komen ze beiden hier” rukte ze zich los. “Ben je gek geworden?”

“Waarom doe je zo raar?”

“Omdat het vreemden zijn.”

“Niet voor mij.”

“Je kunt niet zomaar vreemden in je huis laten.”

“Dat kan ik wel, en het zijn geen vreemden. En ik vind dat je er nu maar over op moet houden. Rolf is mijn zoon, en ik wil hem zien. En ik wil Peggy ook erg graag weer zien.”

“De liefde van je leven...” Nu had ze het dan toch gezegd. Enige twijfel over de relatie die Ferdinand en zij hadden was er nooit geweest bij haar; ze was er altijd vanuit gegaan dat zij voor hem de ware was. Nu bleek dan dat er nog een andere ware was geweest. Hoe zou ze niet argwanend kunnen zijn?

Blijkbaar vatte hij dat niet, want hij zei: “Ja, is daar iets mis mee?”

“Behalve het feit dat ik dat had moeten zijn, bedoel je?”

“Schatje, zo bedoel ik het niet. Dat begrijp je

toch wel? Mijn leven is nu met jou.”

“Ik begrijp alleen niet waarom je haar nu opeens wilt zien. Het is je zoon niet. En je koos ervoor om met mij je leven te delen, niet met iemand anders.”

“Dat weet ik.” Hij liet zich achterover vallen en vroeg: “Maar zou jij dan niet een jeugdliefde van je terug willen zien?”

“Een jeugdliefde? Net was ze nog de liefde van je leven.”

“Ja, toen was dat zo. Dat heeft iedereen toch in zijn jeugd? Dan denk je dat dat de ideale vrouw voor je is en dat je met haar je leven wilt delen. En dan verstrijkt er tijd en gebeuren er dingen en dan blijkt het niet zo te zijn en doe je dat uiteindelijk niet... om allerlei redenen.”

Het was even stil, dan zei ze: “Hoe dan ook, het kan je zoon niet zijn.” Ze hoopte maar dat het inderdaad een vergane liefde was, en niet eentje die weer zou opbloeien.

“En geef mij dan eens één goede reden waarom niet?”

“Er zit vast iets achter. Hij wil natuurlijk iets van je.”

“Wat dan?”

“Een auto of...”

Hij barstte in lachen uit. Hij lachte zo hard dat ze de neiging kreeg hem een stomp te geven. In plaats daarvan stond ze op. Ze liep de kamer uit, maar draaide zich op de drempel nog even om. “Je zou niet zo hard lachen als...” Ze wist de woorden nog net op tijd in te slikken. Had hij iets gemerkt? Ze keek naar hem, maar hij was nu helemaal onderuit gezakt en lag op zijn rug op de bank te lachen. Ze slikte. Zo, dat was weg. Merkwaardig dat ze iets waarvan ze had gedacht dat ze het in zoveel doosjes met deurtjes en sloten had gedaan, toch zo makkelijk overal doorheen kon breken en naar de oppervlakte komen. Alleen maar omdat...

Omdat Ferdinand goedgevolg was. Ze had gedacht dat het opgeborgen was. Waarom had ze zich bijna versproken? Dat mocht niet nog eens gebeuren. En daarom moest Rolf weg. Weg uit hun leven.